EUROPESE
COMMISSIE

Brussel, 22.6.2021
COM(2021) 316 final

VERSLAG VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

inzake de toepassing van Verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad tot vaststelling van een controleregeling van de Unie die de naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid moet garanderen, zoals vereist uit hoofde van artikel 118, voor de periode 2015-2019

VERSLAG VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

inzake de toepassing van Verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad tot vaststelling van een controleregeling van de Unie die de naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid moet garanderen, zoals vereist uit hoofde van artikel 118, voor de periode 2015-2019

1. Inleiding en achtergrond

Verordening (EG) nr. 1224/2009 van de Raad[1] ("de controleverordening") voorziet in een visserijcontrolesysteem van de EU om naleving van de voorschriften van het gemeenschappelijk visserijbeleid[2] (GVB) te waarborgen. In de controleverordening worden, net als in de verordening inzake illegale, ongemelde en ongereglementeerde visserij (IOO-visserij)[3] en de verordening inzake het duurzame beheer van externe vissersvloten[4], voorschriften en maatregelen voor controle, inspectie en handhaving vastgesteld op basis van een alomvattende en geïntegreerde aanpak.

Belanghebbenden die betrokken zijn bij het beheer en de uitvoering van het visserijcontrolesysteem zijn de lidstaten, de Europese Commissie, het Europees Bureau voor visserijcontrole (EFCA)[5] en commerciële marktdeelnemers. De controleverordening is van toepassing op de gehele keten van visserijactiviteiten, van net tot bord.

Dit document sluit aan bij de wettelijke verplichting voor de Commissie om elke vijf jaar aan het Europees Parlement en de Raad verslag uit te brengen over de toepassing van de controleverordening in de lidstaten (artikel 118, lid 2).

In 2017 heeft de Commissie haar goedkeuring gehecht aan het eerste verslag over de uitvoering en evaluatie van de controleverordening, dat betrekking had op de eerste vijf jaar (2010-2014) sinds de inwerkingtreding ervan[6]. Uit de evaluatie is gebleken dat de controleverordening essentieel is voor de verwezenlijking van de doelstellingen van het gemeenschappelijk visserijbeleid en voor de handhaving van de instandhoudings- en beheersmaatregelen. Met de beginselen en bepalingen van de controleverordening worden kwesties aangepakt die in het verleden tot grootschalige overbevissing en een slechte naleving van de visserijvoorschriften hebben geleid. Uit de analyse in het eerste verslag bleek ook dat de lidstaten de belangrijkste bepalingen van de controleverordening hadden uitgevoerd, maar dat de uitvoering van sommige bepalingen door de complexiteit van de voorschriften en de tijd die nodig was voor aanpassing in sommige gevallen vertraging had

1 PB L 343 van 22.12.2009, blz. 1.

2 PB L 354 van 28.12.2013, blz. 22.

3 PB L 286 van 29.10.2008, blz. 1.

4 PB L 347 van 28.12.2017, blz. 81.

5 https://www.efca.europa.eu

6 COM(2017) 192 final.

opgelopen. In het verslag werd ook geconcludeerd dat de controleverordening weliswaar heeft bijgedragen tot de verbetering van zowel het visserijcontrolesysteem als de naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid, maar niet geheel geschikt was voor het beoogde doel (zie punt 3.1). Om de vastgestelde tekortkomingen aan te pakken, heeft de Commissie in 2018 een voorstel aangenomen om het visserijcontrolesysteem van de EU te herzien[7]. Over dit voorstel wordt momenteel onderhandeld met de Raad en het Europees Parlement.

Dit tweede verslag bevat een overzicht van de toepassing van de belangrijkste bepalingen van de controleverordening voor de periode 2015-2019.

De informatie in dit document is gebaseerd op: i) de door de lidstaten overeenkomstig artikel 118 van de controleverordening gerapporteerde gegevens[8]; ii) opmerkingen van de Commissie naar aanleiding van audits, verificaties en inspecties die zijn uitgevoerd overeenkomstig titel X van de controleverordening; iii) informatie uit de follow-up van deze audits, verificaties en inspecties; iv) besprekingen in het kader van de groepen van deskundigen inzake visserijcontrole en naleving; en v) andere specifieke activiteiten (bv. workshops, vergaderingen).

2. Uitvoering van de controleverordening door de lidstaten

De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de correcte uitvoering van het visserijcontrolesysteem. In 2015-2019 hebben de lidstaten de uitvoering van de controleverordening verder verbeterd. Er zijn verbeteringen aangebracht op gebieden waar in de vorige verslagperiode tekortkomingen waren vastgesteld, met name: i) het sanctiestelsel en het puntensysteem; ii) toezicht op kleine vaartuigen; iii) melding van de vangstgegevens van kleine vaartuigen; en iv) uitwisseling van gegevens. Hoewel deze verbeteringen welkom zijn, blijft de digitalisering van visserijgegevens onvolledig en zijn er op dit gebied meer inspanningen nodig. Hoewel er verbeteringen werden aangebracht in de sanctiestelsels van de lidstaten (onder meer door de invoering van puntensystemen), moet er eveneens meer worden gedaan om de doeltreffende en gelijke toepassing en handhaving van deze maatregelen te waarborgen. In de onderstaande punten wordt hierop nader ingegaan.

2.1. Voorwaarden voor toegang tot de wateren en de hulpbronnen en controle op het vlootbeheer

Om ervoor te zorgen dat visserijactiviteiten worden verricht in overeenstemming met de voorschriften van het gemeenschappelijk visserijbeleid, is voor deze activiteiten een **visvergunning** en, wanneer specifieke voorwaarden gelden, een **vismachtiging** vereist. Het totale aantal door de lidstaten gemelde geldige visvergunningen is in 2015-2019 licht

[7] COM(2018) 368 final.

[8] Een uitgebreide en gedetailleerde samenvatting van de door de lidstaten gerapporteerde gegevens is te vinden in het samenvattende verslag van de door de lidstaten overeenkomstig artikel 118 van de controleverordening gerapporteerde gegevens, dat samen met de oorspronkelijke ingediende verslagen beschikbaar is op Circabc (europa.eu)

gedaald, van bijna 96 000 geldige visvergunningen in 2015 tot ongeveer 91 000 in 2019. Tijdens deze periode meldden de lidstaten dat meer dan 1 500 visvergunningen tijdelijk waren geschorst en er meer dan 1 100 definitief werden ingetrokken. Het aantal vismachtigingen steeg van 30 500 in 2015 tot meer dan 38 500 in 2019; 154 werden tijdelijk geschorst en 187 werden definitief ingetrokken.

Om een doeltreffende controle te garanderen, moeten de lidstaten een **volgsysteem voor vaartuigen (VMS)** hanteren en moeten vissersvaartuigen met een lengte over alles van 12 meter of meer zijn uitgerust met een toestel waarmee deze vaartuigen automatisch door de bevoegde autoriteiten kunnen worden gelokaliseerd en geïdentificeerd. Sommige vaartuigen kunnen echter van deze verplichting worden vrijgesteld indien zij: i) een lengte over alles van 12 meter tot 15 meter hebben en uitsluitend actief zijn in de territoriale zeeën van de vlaggenlidstaat; of ii) nooit meer dan 24 uur op zee blijven tussen het tijdstip van vertrek uit de haven en het tijdstip van terugkeer naar de haven. Uit de analyse van de door de lidstaten gerapporteerde gegevens blijkt dat, hoewel deze afwijking nog steeds op grote schaal wordt toegepast, de beschikbaarheid van VMS op vaartuigen met een lengte over alles van 12 meter tot 15 meter is toegenomen van ongeveer 35 % in 2015 tot 40 % in 2019.

De **controle van het motorvermogen** is een essentieel onderdeel van het visserijcontrolesysteem van de EU. Het motorvermogen en het brutotonnage van vissersvaartuigen zijn de twee capaciteitsindicatoren die via de regeling voor toevoeging of onttrekking aan de vloot[9] worden gereglementeerd. Het zijn ook de twee capaciteitsindicatoren waarvoor in het gemeenschappelijk visserijbeleid maxima zijn vastgesteld. Om deze redenen is het beheer van de vlootcapaciteit, met inbegrip van de regeling voor toevoeging/onttrekking aan de vloot voor het vissersvlootregister van de EU[10], afhankelijk van een nauwkeurige en betrouwbare registratie van deze twee parameters. De nauwkeurigheid van de aangiften van het motorvermogen door de lidstaten is van cruciaal belang om ervoor te zorgen dat de capaciteitsbeperkingen van hun vloot niet worden overschreden en dat de vlootcapaciteit van de EU derhalve blijft afgestemd op een visserijinspanning waarmee overbevissing van bestanden wordt voorkomen. In 2019 publiceerde de Commissie een studie over de verificatie van het motorvermogen in 15 lidstaten[11]. Uit de studie bleek een wijdverbreide niet-naleving voor alle lidstaten, gebieden en vaartuigtypen die in de studie waren opgenomen. De bevindingen doen vragen rijzen over de algemene naleving door de lidstaten van de vangstcapaciteitsmaxima en van de regeling voor toevoegingen/onttrekkingen aan de vloot. In de studie werd ook bevestigd dat de huidige bepalingen inzake de controle van het motorvermogen niet geheel geschikt zijn voor het beoogde doel. Bovendien is het fysiek testen van het motorvermogen voor zowel de autoriteiten als de marktdeelnemers duur en omslachtig. Deze fysieke test is vaak ook niet doeltreffend, aangezien het motorvermogen tijdens of na het testen onopvallend kan worden aangepast. Derhalve lijkt het passend om ten minste voor bepaalde vlootsegmenten over te

9 PB L 169 van 30.6.2017, blz. 1.

10 PB L 34 van 9.2.2017, blz. 9.

11 https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/a867cbac-8e90-11e9-9369-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-99423821

stappen op een systeem van "continue monitoring van de motor". De Commissie heeft in haar voorstel voor een herzien visserijcontrolesysteem reeds voorgesteld om op een dergelijk systeem over te stappen.

Om de vlootgegevens en de vlootcapaciteit op EU-niveau beter te kunnen monitoren, heeft de Commissie het vlootregister van de EU geactualiseerd[12,13]. Het register bevat een gegevensbank die gedeeltelijk openbaar toegankelijk is.

2.2. Instrumenten voor de melding van vangsten, weging en traceerbaarheid

Om een doeltreffend toezicht te vergemakkelijken, moeten EU-vissersvaartuigen met een lengte over alles van 10 meter of meer verplicht een **visserijlogboek** bijhouden. Voor vaartuigen met een lengte over alles van 12 meter of meer moet dit in elektronische vorm gebeuren (e-logboek), hoewel bij wijze van uitzondering kan worden toegestaan dat voor bepaalde **vaartuigen met een lengte over alles van 12 tot 15 meter** een papieren logboek wordt gebruikt[14]. Uit de gegevens blijkt dat het papieren logboek over het algemeen steeds minder wordt gebruikt, hoewel het gebruik ervan nog steeds wijdverbreid is. Het aantal vaartuigen met een lengte over alles van meer dan 12 meter met een e-logboek steeg van 4 800 in 2014 tot bijna 8 700 in 2019. Deze stijging is te danken aan de toegenomen beschikbaarheid van e-logboeken in vaartuigen van 12 meter tot 15 meter lang, waarbij die is toegenomen van 30 % tot 40 %. Bovendien is het percentage vaartuigen met een lengte over alles van 10 meter tot 12 meter dat gebruik maakte van e-logboeken gestegen van ongeveer 2 % in 2014 tot 11 % in 2019.

Het toezicht op de vangsten voor **vaartuigen met een lengte over alles van minder 10 meter** moet worden uitgeoefend met behulp van steekproefplannen, papieren logboeken of verkoopdocumenten. Het aandeel van de vaartuigen waarop elk van deze monitoringmethoden van toepassing was, was gedurende de verslagperiode vrij stabiel, met in de loop der jaren enkele procentpunten verschil. De meest gebruikte monitoringmethode waren steekproefplannen. Naast deze vormen van controle hebben sommige lidstaten e-logboeken ingevoerd, en hoewel het aantal gemelde vaartuigen die daarmee zijn uitgerust weliswaar vrij klein is, is het gestegen van ongeveer 100 in 2015 tot 450 in 2019.

Omdat de rapportage op papier als ondoeltreffend wordt beschouwd en tot grote administratieve lasten zou leiden[15], wordt met het voorstel van de Commissie voor een herzien visserijcontrolesysteem van de EU beoogd de rapportage in alle vlootsegmenten volledig te digitaliseren, in overeenstemming met de digitale strategie van de EU[16]. De

---

12 Voor het grote publiek werd sinds juni 2018 regelmatig een Excel-bestand met gegevens uit de applicatie op de Europa-site geplaatst. De webapplicatie die momenteel zichtbaar is, werd in december 2019 gepubliceerd.

13 https://webgate.ec.europa.eu/fleet-europa/index_en

14 De lidstaten kunnen vaartuigen met een lengte over alles van 12 meter tot 15 meter vrijstellen die: a) uitsluitend actief zijn in de territoriale zeeën van de vlaggenlidstaat; of b) nooit meer dan 24 uur op zee blijven tussen het tijdstip van vertrek uit de haven en hun terugkeer naar de haven.

15 SWD(2018) 280 final.

16 Shaping Europe's digital future Shaping Europe's digital future (europa.eu)

maatregelen die op dit gebied op EU-niveau zijn voorgesteld, zijn in overeenstemming met de beschikbare technologieën. De voorgestelde maatregelen zijn er ook op gericht verstoringen van de gelijke voorwaarden te voorkomen die zich zouden kunnen voordoen wanneer de lidstaten deze nieuwe technologieën unilateraal invoeren. In dit verband heeft de Commissie in december 2018 een workshop over **digitale instrumenten voor kleinschalige visserij**[17] georganiseerd. De workshop had betrekking op: i) digitale instrumenten voor het volgen van vaartuigen; ii) digitale instrumenten voor de melding van vangsten; en iii) een sessie over het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij (EFMZV) als financieringsmechanisme. De workshop bood de gelegenheid om het volgende uit te wisselen: i) kennis; ii) beste praktijken; en iii) tendensen en ontwikkelingen op het gebied van digitale oplossingen voor het toezicht op en de controle van kleinschalige visserij. Over het algemeen waren de deelnemers aan de workshop voorstander van technologische innovatie, hoewel zij bedenkingen hadden bij de kosten en schaalvoordelen van het uitrusten van een groter deel van de EU-vloot met digitale instrumenten. In dit verband worden in het voorstel van de Commissie voor het Europees Fonds voor maritieme zaken, visserij en aquacultuur (EFMZVA) 2021-2027[18,19] de aankoop en installatie van uitrusting voor de verplichte volgsystemen en elektronische meldsystemen voor vaartuigen uit de kleinschalige kustvisserij[20] ondersteund, met een steunintensiteit van 100 %.

Er blijft bezorgdheid bestaan over de **traceerbaarheid**, hoewel er op dit gebied vooruitgang is geboekt en de lidstaten verschillende oplossingen hebben gezocht om de traceerbaarheid van visserijproducten te waarborgen. De informatieketen vertoont leemten als gevolg van het voortgezette gebruik van zowel papieren als elektronische informatie en het ontbreken van geharmoniseerde gegevensnormen. Deze leemten zijn nog niet opgevuld. De uitvoering van de bestaande traceerbaarheidsvoorschriften in het kader van de controleverordening is voor veel lidstaten een uitdaging gebleken. Dit was te wijten aan: i) het gebrek aan coördinatie tussen de verschillende autoriteiten die belast zijn met de controles in de toeleveringsketen; ii) de verschillende interpretaties van de toepasselijkheid van de bepalingen inzake traceerbaarheid; en iii) verwarring over de bepalingen inzake traceerbaarheid van de algemene levensmiddelenwetgeving[21]. Deze bevindingen bevestigen het resultaat van de vorige evaluatie van de controleverordening, waarin de tekortkomingen bij de uitvoering ervan werden toegeschreven aan het gebrek aan duidelijkheid in het huidige wetgevingskader. Deze bevindingen bevestigen ook de relevantie van het voorstel van de Commissie om het visserijcontrolesysteem te herzien. Om deze problemen aan te pakken, heeft de Commissie in oktober 2019 een **workshop over de traceerbaarheid van visserij-**

---

17 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/news/workshop-digital-tools-small-scale-fisheries-brussels-4-5-december-2018-2018-11-30_en

18 COM(2018) 390 final.

19 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/news/commissioner-sinkevicius-welcomes-provisional-political-agreement-european-maritime-fisheries_en

20 De kleinschalige kustvisserij wordt beoefend door vissersvaartuigen met een lengte over alles van minder dan 12 meter die geen gebruikmaken van gesleept vistuig.

21 PB L 31 van 1.2.2002, blz. 1

en aquacultuurproducten[22] georganiseerd. De workshop had betrekking op: i) de voorgestelde wijzigingen van de traceerbaarheidsvoorschriften in het kader van de lopende herziening van de controleverordening; en ii) presentaties van verschillende systemen en technologieën die momenteel door de lidstaten en de industrie worden toegepast op het gebied van de traceerbaarheid van visserijproducten. De belangrijkste discussiepunten die tijdens de workshop aan bod kwamen, waren onder meer het belang van interoperabiliteit tussen systemen en de wijze waarop een efficiënte uitvoering kan worden gewaarborgd ten behoeve van alle betrokkenen, d.w.z. autoriteiten, marktdeelnemers en eindconsumenten.

Quotabeheer is een van de belangrijkste pijlers van het visserijbeheer in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid. De nauwkeurige weging, registratie en traceerbaarheid van visserijproducten is van essentieel belang: i) voor controledoeleinden; ii) voor het toezicht op de benutting van het quotum; en iii) om de duurzaamheid van de visserijactiviteiten op lange termijn te waarborgen. Uit audits en verificaties van de Commissie in geselecteerde lidstaten[23] is gebleken dat de **weging, registratie en traceerbaarheid** van de vangsten ernstige tekortkomingen vertonen. Deze tekortkomingen: i) ondermijnen de gelijke voorwaarden bij de toepassing van de voorschriften tussen de lidstaten; ii) bevorderen overbevissing; en iii) leiden tot lage vangstgegevens. Alle drie de problemen brengen de doelstellingen van het gemeenschappelijk visserijbeleid in gevaar. De Commissie heeft maatregelen genomen om de vastgestelde tekortkomingen aan te pakken (zie punt 3.3) en zal blijven evalueren of de lidstaten de voorschriften inzake weging, vangstregistratie en traceerbaarheid toepassen.

[22] https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/news/traceability-fisheries-products-know-what-you-buy-2019-10-10_en

[23] Denemarken, Ierland, België en Nederland.

2.3. Specifieke controle- en inspectieprogramma's

De **specifieke controle- en inspectieprogramma's** die de Commissie heeft vastgesteld voor vijf zeebekkens in de EU[24] zijn door de lidstaten op nationaal en regionaal niveau uitgevoerd. Het EFCA heeft door middel van de gezamenlijke inzetplannen gezorgd voor een operationele coördinatie van de inspectieactiviteiten op regionaal niveau. Het totale aantal inspecties dat in het kader van de gezamenlijke inzetplannen werd uitgevoerd is van 2015 tot 2019 bijna verdubbeld, met meer dan 32 000 inspecties in 2019. Het percentage vermoedelijke[25] inbreuken voor zowel inspecties op zee als inspecties aan land is in dezelfde periode eveneens verdubbeld, waarbij de gemiddelden per jaar en per zeebekken variëren van 2 % tot meer dan 24 %[26]. De overgrote meerderheid van de vermoedelijke inbreuken die tijdens de inspecties in het kader van de gezamenlijke inzetplannen op zee en aan land werden vastgesteld had betrekking op onjuiste vangstgegevens en niet-naleving van de voorschriften inzake technische maatregelen[27]. In 2019 maakten vermoedelijke inbreuken in verband met onjuiste registratie meer dan 40 % van het totale aantal geconstateerde vermoedelijke inbreuken in de Zwarte Zee en de Noordzee uit. Inbreuken in verband met onjuiste registratie waren in de Oostzee goed voor bijna 60 % van de vermoedelijke inbreuken en stegen in de gezamenlijke inzetplannen voor de "westelijke wateren" van het noordoostelijke gedeelte van de Atlantische Oceaan tot 75 %. In het gezamenlijke inzetplan voor de Middellandse Zee waren vermoedelijke inbreuken in verband met niet-naleving van de voorschriften inzake technische maatregelen goed voor 30 % van alle inbreuken, terwijl onjuiste registratie goed was voor 25 %, en de resterende 45 % van de geconstateerde vermoedelijke inbreuken betrekking had op niet-naleving van de beheersregels of traceerbaarheid.

De afgelopen jaren bleken **nieuwe technologieën**, zoals aardobservatietechnologieën, nuttig bij het vergaren van inlichtingen op het gebied van visserijcontrole. In 2019 maakte het EFCA gebruik van **teledetectie via satelliet** voor de opsporing van vaartuigen, de identificatie van doelwitten en andere specifieke controlerende taken.

2.4. Controle van de aanlandingsverplichting

De **aanlandingsverplichting**, die in januari 2019 volledig van kracht werd, is een van de kernonderdelen van het hervormde gemeenschappelijk visserijbeleid. Sinds in januari 2015 met de gefaseerde invoering ervan werd begonnen, hebben de lidstaten weinig vooruitgang geboekt bij de controle op en de handhaving van de toepassing ervan. De Commissie heeft een aantal audits uitgevoerd om de maatregelen te evalueren die de lidstaten hebben genomen om: i) de controle op en de handhaving van de aanlandingsverplichting te waarborgen; en ii)

---

[24] Het oostelijke gedeelte van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee; de Zwarte Zee; de Oostzee; de Noordzee en ICES-sector IIa; de westelijke wateren van het noordoostelijke gedeelte van de Atlantische Oceaan.

[25] De term "vermoedelijke inbreuken" verwijst naar inbreuken die door een inspecteur zijn vastgesteld en in het inspectieverslag zijn vermeld, voordat de bevoegde autoriteit of een rechter een beslissing neemt.

[26] https://www.efca.europa.eu/sites/default/files/EFCA%20Annual%20Report%20for%20year%202019.pdf.

[27] PB L 198 van 25.7.2019, blz. 105.

ervoor te zorgen dat alle vangsten nauwkeurig worden gedocumenteerd. De bevindingen van deze audits wijzen (in combinatie met andere verslagen zoals: i) verslagen over de conformiteitsbeoordeling die door het EFCA in samenwerking met regionale groepen van deskundigen inzake controle zijn opgesteld[28]; ii) de verslagen van de lidstaten; en iii) verslagen van niet-gouvernementele milieuorganisaties) allemaal op een slechte naleving van de aanlandingsverplichting. Uit de bevindingen blijkt ook dat er in verschillende zeebekkens sprake is van omvangrijke, illegale en ongedocumenteerde teruggooi van vangsten. Het succes van de aanlandingsverplichting hangt onder meer af van de vraag of de lidstaten passende maatregelen nemen om de controle op en de handhaving van visserijactiviteiten op zee te waarborgen. Dergelijke maatregelen zouden de naleving bevorderen en de visserijsector stimuleren om ongewenste vangsten te voorkomen, wat een doelstelling is van het gemeenschappelijk visserijbeleid. Van elektronische monitoring op afstand, met gebruikmaking van gesloten camerasystemen en sensoren, is aangetoond dat die voor de lidstaten de meest kostenefficiënte manier is om de controle op en de handhaving van visserijactiviteiten op zee te waarborgen. Daarom verschaft het voorstel van de Commissie tot herziening van het visserijcontrolesysteem van de EU een rechtsgrondslag voor het verplichte, risicogebaseerde gebruik van systemen voor elektronische monitoring op afstand als de meest doeltreffende en kostenefficiënte manier om de aanlandingsverplichting op zee te controleren. Het EFCA heeft in 2019 in samenwerking met de lidstaten technische richtsnoeren en minimumspecificaties voor elektronische monitoring op afstand ontwikkeld[29].

2.5. Inspecties en handhaving

Het aantal **personen dat door de lidstaten is gemachtigd om visserijinspecties uit te voeren** steeg van ongeveer 12 750 in 2015 tot bijna 14 400 in 2019; daarbij waren inspecteurs betrokken goed voor 4 tot 5 000 voltijdequivalenten per lidstaat. Uit een vergelijking van de verhoudingen tussen voltijds en deeltijds werkzame visserijinspecteurs blijkt dat ongeveer 1 op 3 inspecteurs het controleren van de visserij als hoofdtaak heeft. Omdat de bevoegdheden van de inspecteurs van lidstaat tot lidstaat verschillen is het moeilijk te beoordelen of het aantal personeelsleden dat zich bezighoudt met visserijcontrole daadwerkelijk is toegenomen[30]. Niettemin benadrukten sommige lidstaten dat zij te maken hadden met onderbemande inspecties, wat de doeltreffendheid van hun controlesystemen in gevaar zou kunnen brengen.

De lidstaten hebben in de periode 2015-2019 in totaal ongeveer 450 000 **inspecties** gerapporteerd. Uit een vergelijking van de inspecties op de vier belangrijkste locaties blijkt dat 48 % werd uitgevoerd in de haven/bij aanlanding, 26 % op de markt, 22 % op zee en 4 % tijdens het vervoer.

---

28 https://www.efca.europa.eu/en/content/compliance-evaluation

29 https://www.efca.europa.eu/en/content/technical-guidelines-and-specifications-implementation-remote-electronic-monitoring-rem-eu

30 Diverse nationale agenten kunnen als inspecteurs worden beschouwd, variërend van gespecialiseerde visserijinspecteurs tot de politie en agenten die als douanebeambten werkzaam zijn.

De lidstaten meldden dat er in 2015 1 147 patrouillevaartuigen werden gebruikt voor visserijinspecties, een aantal dat in 2019 steeg tot 1 256, met in totaal bijna 100 000 patrouilledagen op zee in de verslagperiode 2015-2019, vergeleken met de 56 000 patrouilledagen op zee die voor 2010-2014 werden gemeld. Daarnaast meldden de lidstaten ook een stijging van het aantal bewakingsvliegtuigen voor visserijcontrole en -toezicht, van 72 in 2015 tot 76 in 2019, waarbij in de periode 2015-2019 in totaal bijna 30 000 bewakingsuren werden uitgevoerd. Ook het gebruik van nieuwe technologieën voor toezicht op de visserij is toegenomen. In 2015 meldden twee lidstaten het gebruik van drones, waarbij in totaal acht drones werden gebruikt, terwijl in 2019 zeven lidstaten drones gebruikten, waarbij in totaal 39 toestellen werden ingezet.

In de periode 2015-2019 hebben de lidstaten in totaal meer dan 65 000 **vermoedelijke inbreuken** vastgesteld, waarvan het aantal jaarlijks tussen 12 000 en 14 000 schommelde. Het aantal **ernstige inbreuken** vertoonde een algemene opwaartse tendens, met een stijging van ongeveer 3 000 in 2015 tot 3 500 in 2019. Gemiddeld werden bij ongeveer 1 op de 10 inspecties inbreuken vastgesteld.

De meest voorkomende vermoedelijke inbreuken zijn inbreuken in verband met traceerbaarheid (28 %), gevolgd door inbreuken in verband met visserijlogboeken en aangiften van aanlanding (22 %) en inbreuken op de controlevoorschriften in meerjarenplannen[31] (20 %). Voor de minst vaak voorkomende inbreuken hebben de lidstaten geen of bijna geen inbreuken gemeld op: i) het toezicht op de prijs- en interventieregelingen; ii) de gemeenschappelijke marktorganisatie; of iii) de weging na vervoer.

De Commissie heeft in 2019 een studie laten uitvoeren naar de sanctiestelsels van de lidstaten[32]. Het doel was een diepgaande analyse en beoordeling te geven van de werking van de nationale sanctiestelsels, en met name van de sancties die de lidstaten tussen 2015 en 2019 voor inbreuken hebben opgelegd. Uit de resultaten van de studie blijkt dat het noodzakelijke rechtskader in de lidstaten grotendeels volledig is en dat veel lidstaten hun rechtskader de afgelopen vijf jaar hebben verbeterd. Eind 2019 beschikten alle lidstaten, op één na, over een puntensysteem voor vergunninghouders en kapiteins van vissersvaartuigen. De uitvoering van het puntensysteem is in sommige lidstaten echter vertraagd of nog niet operationeel. Bovendien bestaan er aanzienlijke verschillen tussen de landen wat betreft de duur van de sanctieprocedure en de hoogte van de opgelegde sancties. Uit deze bevindingen blijkt dat de situatie in 2015-2019 weliswaar verbeterde ten opzichte van 2010-2014, maar dat er meer moet worden gedaan om gelijke voorwaarden te waarborgen. Er blijkt ook uit dat er meer moet worden gedaan om ervoor te zorgen dat de sancties die in elke lidstaat worden opgelegd doeltreffend, afschrikkend en evenredig zijn. Een van de belangrijkste doelstellingen van de herziening van het visserijcontrolesysteem die de Commissie in 2018 heeft voorgesteld is het wegnemen van bestaande regelgevende belemmeringen die een gelijke behandeling van marktdeelnemers en eerlijke concurrentie binnen de EU in de weg staan.

---

31 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/fisheries/rules/multiannual-plans_nl

32 Studie naar de sanctiesystemen van de lidstaten voor inbreuken op de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid, https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/dfb452c8-c4df-11eb-a925-01aa75ed71a1

2.6. Gegevens en informatie

De lidstaten melden regelmatig **vangst- en inspanningsgegevens** aan de Commissie. Hierdoor kan toezicht op de totaal toegestane vangsten en de benutting van het quotum worden gehouden. Het waarborgen van gegevenskwaliteit is een essentieel onderdeel van de inspanningen van de lidstaten en de Commissie om het toezicht op de quota te verbeteren, waarbij de kwaliteit van de gegevens wordt gewaarborgd door passende validering en kruiscontroles van de gegevens. Wat betreft de verplichting om een geautomatiseerd systeem voor **kruiscontrole en gegevensvalidering** op te zetten, melden 22 van de 23 lidstaten dat zij een dergelijk systeem hebben opgezet, maar hebben slechts 12 van deze 22 lidstaten hun systeem al geautomatiseerd. Nog eens zes lidstaten zijn voornemens om tegen 2021 automatisering in te voeren. In vier lidstaten worden nog steeds meer vertragingen bij de automatisering vastgesteld. Enkele lidstaten melden de uitvoering van geautomatiseerde kruiscontroles als een grote stap voorwaarts in 2015-2019.

Om de doeltreffendheid en efficiëntie van de gegevensuitwisseling te verbeteren, heeft de Commissie in 2016 een bindend tijdschema voor de lidstaten vastgesteld voor de invoering van de **FLUX**-norm (visserijtaal voor universele uitwisseling) **voor het beheer van visserijgegevens**[33]. Met de FLUX-norm kunnen regionale organisaties voor visserijbeheer en landen overal ter wereld voor het eerst één universele code gebruiken om de verzameling en verspreiding van hun gegevens over gevangen visserijproducten te automatiseren. De norm is ook geharmoniseerd met de normen die worden gebruikt voor belastingen en de traceerbaarheid van levensmiddelen. De afgelopen vijf jaar verschilde de voortgang bij de uitvoering van FLUX van lidstaat tot lidstaat en per gebied. Het uitwisselingssysteem FLUX-transportlaag (FLUX TL) is nu operationeel bij de Commissie en in 22 van de 23 betrokken lidstaten. Alle uitwisselingen van visserijgegevens vinden plaats via een centraal platform voor gegevensuitwisseling dat door DG MARE wordt beheerd, en dit platform kan worden gebruikt om gevalideerde gegevens en inhoud in standaardformaten naar de Commissie te sturen. De gegevensuitwisseling in deze formaten vindt in de meeste lidstaten voor de volgende categorieën gegevens al plaats of is goed gevorderd: visserijactiviteit, verkoopdocumenten, de posities van vaartuigen, vlootgegevens en geaggregeerde vangstgegevens.

3. Uitvoering door de Commissie

De Commissie heeft een belangrijke rol gespeeld bij het helpen van de lidstaten met de uitvoering van de controleverordening en bij het toezicht op de naleving van de verordening door de lidstaten. De Commissie heeft met name: i) de uitwisseling van visserijgegevens mogelijk gemaakt door de noodzakelijke IT-infrastructuur te ontwikkelen; ii) talrijke audits en verificaties verricht en in aanmerking genomen; iii) de lidstaten bijgestaan bij de uitlegging van de wetgeving; en iv) tal van groepen van deskundigen inzake visserijcontrole georganiseerd. Al deze activiteiten hebben, samen met de operationele coördinatie die het

[33] http://www.unece.org/uncefact/unflux.

EFCA biedt, in aanzienlijke mate bijgedragen tot een betere uitvoering van de controleverordening tijdens de verslagperiode.

3.1. Wetgeving en beleidsontwikkeling

De Commissie heeft in 2017 het verslag over de uitvoering en evaluatie van de controleverordening goedgekeurd[34]. Vijf jaar na de inwerkingtreding van de verordening werden overeenkomstig artikel 118, lid 3, in het verslag de uitvoering van de verordening en de impact ervan op het gemeenschappelijk visserijbeleid beoordeeld. In het kader van het programma voor gezonde en resultaatgerichte regelgeving (Refit) van 2015[35] werd in het verslag ook beoordeeld of de controleverordening nog geschikt was voor het beoogde doel, waarbij de nadruk lag op vereenvoudiging en vermindering van de regeldruk. Uit de resultaten bleek dat de controleverordening weliswaar heeft bijgedragen tot een verbetering van het visserijcontrolesysteem en tot een betere naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid, maar toch niet geheel geschikt was voor het beoogde doel. In het verslag werd gewezen op een aantal belangrijke uitdagingen die de EU en haar lidstaten moesten aanpakken om te zorgen voor: i) duurzame visserij; ii) gelijke voorwaarden voor marktdeelnemers; en iii) betere synergieën met andere beleidsterreinen, met name op het gebied van milieu en markten. Uit een speciaal verslag van de Europese Rekenkamer[36], een resolutie van het Europees Parlement[37] en een advies van het Refit-platform[38] is eveneens gebleken dat het visserijcontrolesysteem van de EU fouten bevat en over het algemeen niet geschikt is voor het beoogde doel.

De Rekenkamer heeft met name haar bezorgdheid geuit over de volgende kwesties: i) de nauwkeurigheid van de vlootregisters van de lidstaten (betreffende het motorvermogen en het brutotonnage); ii) de grote afhankelijkheid van onbetrouwbare systemen voor de melding van vangsten in papiervorm; iii) het gebrek aan doeltreffend toezicht op de kleinschalige vloot; iv) de noodzaak om een platform voor gegevensuitwisseling op te zetten om het delen van visserijgegevens tussen de lidstaten te vergemakkelijken; v) het ontbreken van gestandaardiseerde protocollen voor visserijcontrole; en vi) de noodzaak om een systeem in te voeren voor de uitwisseling van gegevens over inbreuken en sancties tussen de lidstaten.

De Commissie is in juni 2017 een politiek initiatief gestart om het visserijcontrolesysteem van de EU te herzien. In het kader van dit initiatief heeft de Commissie in oktober 2017 een aanvangseffectbeoordeling gepubliceerd, gevolgd door gerichte raadplegingen van belanghebbenden in november en december 2017. Dit heeft ertoe geleid dat de Commissie in mei 2018 een **voorstel tot herziening van het visserijcontrolesysteem van de EU**[39] heeft

---

34 COM(2017) 192 final.

35 Programma voor gezonde en resultaatgerichte regelgeving (Refit): stand van zaken en vooruitzichten "Refit-Scorebord", SWD(2015) 110 final

36 Speciaal verslag *EU-visserijcontroles: meer inspanningen nodig* https://www.eca.europa.eu/nl/Pages/DocItem.aspx?did=41459

37 https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-8-2016-0407_NL.html

38 https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/xiv3acontrol_of_eu_fisheries.pdf

39 COM(2018) 368 final.

goedgekeurd. Het voorstel heeft tot doel: i) versterking van de handhavingsbepalingen; ii) waarborging van een betere kwaliteit en een betere uitwisseling van visserijgegevens en -informatie, met name voor de kleinschalige en de recreatieve visserij; iii) het dichten van de kloof met het gemeenschappelijk visserijbeleid bij de controle op de aanlandingsverplichting; iv) vermindering van de administratieve lasten; en v) versterking van synergieën met andere beleidsterreinen. Uit de huidige analyse van de uitvoering van de controleverordening voor de periode 2015-2019 blijkt dat al deze kwesties nog steeds relevant zijn. Het voorstel doorloopt momenteel de gewone wetgevingsprocedure en wordt besproken door het Europees Parlement en de Raad. De doelstellingen van de herziening zijn volledig in overeenstemming met de Europese Green Deal[40], waarbij de voordelen van de digitale transformatie worden benut om de ecologische transformatie te ondersteunen. De herziening maakt bovendien deel uit van de "van boer tot bord"-strategie van de Commissie[41], voor zover het herziene visserijcontrolesysteem voedselfraude zal bestrijden en zal helpen duurzaam voedsel te bevorderen door middel van een verbeterd traceerbaarheidssysteem.

In de Refit-evaluatie werd het belang van de specifieke controle- en inspectieprogramma's benadrukt. Specifieke controle- en inspectieprogramma's worden door alle belanghebbenden onmisbaar geacht voor doeltreffende inspecties en voor het versterken van de samenwerking tussen de lidstaten in de EU- en de internationale wateren. In 2017 is de Commissie in samenwerking met het EFCA en de lidstaten beginnen werken aan een nieuwe aanpak waarmee: i) de bestaande specifieke controle- en inspectieprogramma's[42] zouden worden gestroomlijnd; ii) de geografische dekking en het toepassingsgebied ervan zou worden uitgebreid, in overeenstemming met het hervormde gemeenschappelijke visserijbeleid; en iii) de administratieve lasten zouden worden verminderd. Dit heeft ertoe geleid dat de Commissie in 2018 nieuwe specifieke controle- en inspectieprogramma's[43] heeft vastgesteld die betrekking hebben op alle zeebekkens in de EU en op alle visserijen die vallen onder de EU-maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visserij in die zeegebieden. Hiermee werden tevens de gezamenlijke inzetplannen als coördinatieplatform verbeterd. Er werd ook een geharmoniseerde methodologie voor risicobeoordeling opgesteld om te voorzien in: i) een coherente aanpak van controle- en inspectieprogramma's in een zeebekken; en ii) gelijke voorwaarden voor de visserijen van verschillende lidstaten. De geharmoniseerde methodologie[44] is door het EFCA in samenwerking met de lidstaten opgesteld en is gebaseerd op mogelijke dreigingen van niet-naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid.

3.2. Gegevens en informatie

[40] https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/european-green-deal_nl

[41] https://ec.europa.eu/food/farm2fork_en

[42] PB L 350 van 20.12.2012, blz. 99, PB L 170 van 22.6.2013, blz. 66, PB L 175 van 27.6.2013, blz. 61 ,PB L 85 van 21.3.2014, blz. 15.

[43] PB L 317 van 14.12.2018, blz. 29.

[44] https://www.efca.europa.eu/sites/default/files/Risk%20Assessment%20Methodology.pdf

De Commissie heeft sinds 2015 aanzienlijke middelen ingezet en inspanningen geleverd om de nodige IT-infrastructuur te ontwikkelen zodat de lidstaten visserijgegevens kunnen uitwisselen in het UN/FLUX-formaat. In overeenstemming met de aanbeveling van de Rekenkamer[45] om de volledigheid en betrouwbaarheid van visserijgegevens te verbeteren, heeft de Commissie zich in de periode 2015-2019 toegespitst op de ontwikkeling en uitvoering van de FLUX-transportlaag (FLUX TL)[46]. Dit project bleek een uitdaging, omdat de eerste versies van FLUX TL niet in staat waren om het toenemende aantal uitgewisselde gegevens te verwerken. Met elke nieuwe release werd de FLUX TL-software beter. De meest recente updates voldoen aan de behoeften en bieden meer technische voordelen, zoals een monitoringpagina. De Commissie heeft ook een doorslaggevende rol gespeeld bij het voorstellen van uitvoeringsdocumenten met nadere regels voor gegevensuitwisseling. Deze documenten worden met de lidstaten overeengekomen via de groep van deskundigen inzake ERS en gegevensbeheer.

De Commissie heeft ook gestandaardiseerde formaten ontwikkeld voor de uitwisseling van gegevens over vismachtigingen en inspectieverslagen. Het LICENSE-systeem voor de uitwisseling van vismachtigingen tussen de lidstaten, derden en de Commissie is in december 2020 operationeel geworden. Naar verwachting wordt het LICENSE-systeem uiterlijk medio 2021 uitgebreid om de uitwisseling van inspectieverslagen mogelijk te maken.

Op verzoek van het Europees Parlement is de Commissie in november 2019 een proefproject gestart om een "controlestelsel voor de recreatieve zeebaarsvangst" te ontwikkelen en te testen[47]. Een externe contractant heeft een geïntegreerd IT-instrument ontwikkeld waarmee recreatieve vissers de nationale autoriteiten snel kunnen informeren over hun dagelijkse vangsten door die vangsten te registreren. Voor het ontvangen van die vangstgegevens is een webplatform ontwikkeld (RecFishing.eu), dat naar aanleiding van de positieve resultaten van het proefproject verder zal worden uitgebreid. De resultaten werden in december 2020 gepresenteerd in het webinar "Monitoring and control of recreational fisheries"[48].

3.3. Verificatie- en handhavingsactiviteiten van de Commissie

De lidstaten moeten ervoor zorgen dat zij over doeltreffende visserijcontrolesystemen beschikken. De Commissie is verantwoordelijk voor het toezicht op en de handhaving van de correcte toepassing van de controleverordening en de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid door de lidstaten. Om de doeltreffendheid van hun controlesystemen en de naleving van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid door de lidstaten te verifiëren, voeren functionarissen van de Commissie verificaties, autonome inspecties en

---

45 Aanbeveling 3 van speciaal verslag nr. 8/2017 *EU-visserijcontroles: meer inspanningen nodig* https://www.eca.europa.eu/nl/Pages/DocItem.aspx?did=41459

46 FLUX TL is de software die wordt gebruikt voor de uitwisseling van visserijgegevens tussen de lidstaten, de Europese Commissie en het EFCA.

47 https://op.europa.eu/fr/publication-detail/-/publication/01f3d94d-4019-11eb-b27b-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-180378385

48 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/news/webinar-recreational-fisheries-monitoring-and-control-2020-12-04_en

audits uit. In de periode 2015-2019 heeft DG MARE ongeveer 150 plaatsbezoeken afgelegd in de lidstaten, waarvan de meeste **audits** waren. Bijzondere nadruk werd gelegd op: i) de goede werking van vangstregistratieprocedures; ii) weegprocedures; iii) maatregelen ter controle van de aanlandingsverplichting; iv) toezicht op en controle van de externe vloot; en v) verificatie van het motorvermogen.

Er zijn ook **verificatiemissies en audits** uitgevoerd om de uitvoering te controleren van controlemaatregelen voor specifieke visserijtakken waar problemen aan het licht kwamen en dringende actie was vereist, zoals voor blauwvintonijn in de Middellandse Zee, kabeljauw en zalm in de Oostzee en pulsvisserij in de Noordzee. Er werden controles uitgevoerd om onderzoek te doen naar vermeende inbreuken op de visserijwetgeving van de EU die via klachten zijn gemeld. Bovendien zijn er inspanningen verricht om de geconstateerde tekortkomingen bij de correcte uitvoering van de sanctiebepalingen en de puntensystemen aan te pakken.

Tussen 2019 en 2020 heeft de Commissie twee lidstaten verzocht **administratieve onderzoeken** in te stellen. Het eerste onderzoek had betrekking op de geconstateerde tekortkomingen in de weeg- en controlemaatregelen voor de pelagische visserij en de recreatievisserij op blauwvintonijn[49]. Het tweede onderzoek was gericht op het onderzoeken van tekortkomingen in het controlesysteem voor het kweken van blauwvintonijn[50].

In veel gevallen werden de bevindingen van audits en verificatiemissies met succes door de lidstaten aangepakt in het kader van informele bilaterale dialogen (ook wel EU-Pilotdossiers genoemd). Tussen 2015 en 2018 heeft de Commissie zeven EU-Pilotdossiers geopend voor zes lidstaten, waarvan er één nog in behandeling is. Deze proefdossiers hadden betrekking op: i) de uitvoering van een actieplan; ii) de toepassing van het puntensysteem in twee lidstaten; iii) de controle van de in het NEAFC-gebied opererende vloot; iv) de melding van vangsten; en v) de controle van het motorvermogen in twee lidstaten. In 2019 heeft de Commissie 24 EU-Pilotdossiers geopend die betrekking hadden op in totaal 17 lidstaten. Daarvan hadden er acht betrekking op de controle van de externe vloot van de lidstaten, 15 op de controle van het motorvermogen en één op het sanctiestelsel en het puntensysteem. Bovendien heeft de Commissie in 2020 nog eens drie EU-Pilotdossiers geopend met betrekking tot drie lidstaten, waarvan twee dossiers verband hielden met het kooien van blauwvintonijn en één met de controle van de externe vloot.

Indien de Commissie tekortkomingen in de controlesystemen van de lidstaten vaststelt waarvoor de lidstaten meer inspanningen moeten verrichten en meer tijd nodig hebben om die aan te pakken, stelt zij voor die lidstaten **actieplannen** op. In de periode 2015-2019 heeft de Commissie negen nieuwe actieplannen[51] opgesteld, terwijl in dezelfde periode zes van de acht actieplannen die vóór 2015 waren gestart werden afgesloten[52]. Eind 2019 was op elf

[49] Ierland.

[50] Kroatië.

[51] België, Cyprus, Estland, Finland, Griekenland, Italië, Kroatië, Malta, Nederland.

[52] Bulgarije, Italië, Letland, Malta, Roemenië, Spanje.

lidstaten[53] een actieplan van toepassing en in 2020 werden vier nieuwe actieplannen gestart[54]. Met de 15 lopende actieplannen worden de volgende zaken aangepakt: i) tekortkomingen in het vangstregistratiesysteem; ii) de sanctiestelsels; iii) het risicobeheerproces; iv) de geautomatiseerde systemen voor gegevensvalidering/geautomatiseerde kruiscontroles; en v) de traceerbaarheidsvoorschriften.

Ten slotte heeft de Commissie in de periode 2015-2019 drie **inbreukprocedures** tegen lidstaten ingeleid. Deze procedures hadden betrekking op: i) de controle van de vloot in NAFO-wateren[55]; ii) de toepassing van het puntensysteem[56]; en iii) naleving van de exclusiviteitsclausule en controle van de vloot die in West-Afrika vist[57]. Twee van deze procedures werden afgesloten in 2019 en 2020,[58] één loopt nog[59]. Eén inbreukprocedure die in 2014 werd ingeleid met betrekking tot de naleving van het vangstregistratie- en weegsysteem is nog niet afgesloten[60]. In 2020 heeft de Commissie nog eens drie inbreukprocedures ingeleid: één over de controle van viskwekerijen in de visserij op blauwvintonijn[61] en twee over het vangstregistratie- en weegsysteem[62].

Een van de inbreukprocedures leidde tot een opschorting vooraf van de middelen voor de controle uit het EFMZV, terwijl de verificatiemissies voor de zalmvisserij in de Oostzee voor één lidstaat leidden tot een uitvoeringsbesluit tot terugbetaling[63].

4. Visserijcontrole en uitvoering van het GVB en het EFMZV

De controleverordening is een van de belangrijkste pijlers van de uitvoering van het gemeenschappelijk visserijbeleid omdat daarin de regels voor de melding van vangsten zijn vastgelegd. Deze regels zijn van essentieel belang voor de controle op de naleving van de jaarlijks vastgestelde vangstbeperkingen. De Commissie heeft in de periode 2015-2019 de juridische procedure voor de overdracht van quota gestroomlijnd. Naast verbeteringen van de middelen die de lidstaten aan de verslaglegging besteden, zorgde deze gestroomlijnde juridische procedure ervoor dat het systeem voor de overdracht van quota transparanter en efficiënter werd. Niettemin moet er meer werk worden verzet om de melding van overdrachten en verlagingen in het kader van internationale overeenkomsten te verbeteren, aangezien daarin soms sprake is van inconsistenties.

---

53 België, Cyprus, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Kroatië, Malta, Nederland, Portugal.

54 Bulgarije, Roemenië, Slovenië, Zweden.

55 Portugal.

56 Ierland.

57 Italië.

58 Italië en Portugal.

59 Ierland.

60 Denemarken.

61 Malta.

62 België en Nederland.

63 PB L 56 van 27.2.2020, blz. 1.

De uitvoering van een visserijcontrolesysteem van de EU wordt ondersteund via het EFMZV[64]. In het kader van het EFMZV hebben de lidstaten in de periode 2014-2019 gezamenlijk 567,9 miljoen EUR uitgetrokken voor controle en naleving. Eind 2019 hadden de lidstaten 375,8 miljoen EUR vastgelegd om uit te geven[65], wat neerkomt op 66,2 % van de totale geplande EFMZV-begroting voor deze maatregelen. Van de vele soorten investeringen bestond de top drie uit: de aankoop, installatie en ontwikkeling van technologie; ii) de modernisering en aankoop van patrouillevaartuigen, -vliegtuigen en -helikopters; en iii) operationele kosten. Deze drie soorten investeringen waren samen goed voor 70 % van de totale vastleggingen. Het dient opgemerkt dat de EU-prioriteit waaronder de controle valt (Unieprioriteit 3 "Bevordering van de tenuitvoerlegging van het GVB") weliswaar het hoogste absorptiepercentage van alle visserijfondsen heeft, maar dat het absorptiepercentage van 46,8 % in absolute termen nog steeds laag is en de Commissie voor de periode 2021-2027 hoopt op een betere uitvoering van zowel het huidige EFMZV als het nieuwe EFMZVA. In dit verband zijn er richtsnoeren vastgesteld voor de programmering van het EFMZVA[66] en zijn er potentiële begrotingsuitgaven toegewezen voor "verbetering van de handhaving en controle van de visserij en de verstrekking van gegevens", met inbegrip van de ontwikkeling en toepassing van doeltreffende en innovatieve technologie voor toezicht op de visserij[67].

5. Coördinatie met de lidstaten, het EFCA en derde partners in internationale fora

De doeltreffende en efficiënte toepassing van het visserijcontrolesysteem vereist voortdurende interactie en samenwerking tussen de lidstaten, de Commissie en het EFCA. Die toepassing vereist ook samenwerking op internationaal niveau met niet-EU-landen en regionale organisaties voor visserijbeheer.

De Commissie bespreekt de uitvoering van de controleverordening regelmatig met de lidstaten en het EFCA in de **groep van deskundigen inzake visserijcontrole**. Handhavingskwesties worden besproken in de **groep van deskundigen inzake naleving**, terwijl de ontwikkelingen en uitvoering op IT-gebied worden besproken in de **groep van deskundigen inzake ERS en gegevensbeheer**.

Op EU-niveau werken **de Commissie en het EFCA** nauw samen om een correcte uitvoering van het visserijcontrolesysteem te waarborgen, informatie en gegevens uit te wisselen en deel te nemen aan verschillende bijeenkomsten over visserijcontrole. De Commissie houdt zich

64 PB L 149 van 20.5.2014, blz. 1.

65 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/news/eu-funding-fisheries-aquaculture-and-processing-sectors-how-have-member-states-used-it-2020-12_en

66 SWD(2020) 206 final - Bijlage.

67 De voorgestelde investeringen in handhaving en controle omvatten: i) controle en monitoring van de aanlandingsverplichting; ii) controle op de weging; iii) bewaking van de maritieme wateren; iv) traceerbaarheid, monitoring en controle van de kleinschalige vloot; v) en verificatie van het motorvermogen. Andere voorgestelde investeringen zijn onder meer elektronische monitoring op afstand, waaronder: i) gesloten camerasystemen; ii) software voor automatische herkenning; iii) drones; iv) satellietbeelden met hoge resolutie; v) blockchaintechnologie; vi) draagbare ERS-apparatuur; en vii) apparaten en systemen voor continue monitoring van de motorprestaties.

met name bezig met: i) de activiteiten die door de regionale groepen van deskundigen inzake controle en het EFCA worden georganiseerd om het gezamenlijke inzetplan uit te voeren; en ii) de werkgroep voor elektronische inspectie- en bewakingsverslagen.

Als wereldleider op het gebied van oceaangovernance en overtuigd bestrijder van IOO-visserij is de EU actief betrokken bij het bevorderen van betere oceaangovernance, met inbegrip van controlemaatregelen. In overeenstemming met de internationale agenda voor oceaangovernance[68] **werkt de Commissie nauw samen met partners in de hele wereld**, zoals regionale organisaties voor visserijbeheer[69] en internationale organisaties[70]. De Commissie werkt ook bilateraal samen met niet-EU-landen die met de EU visserijovereenkomsten[71] hebben gesloten en met niet-EU-landen in het kader van IOO-dialogen[72] om: i) de naleving van visserijafspraken te waarborgen; ii) de meest recente normen voor visserijcontrole en gegevensuitwisseling toe te passen[73]; en iii) te zorgen voor een goede follow-up van gevallen van niet-naleving.

6. Conclusie

De controle op de visserij is van essentieel belang om de doelstellingen van het GVB te verwezenlijken en een gelijk speelveld voor alle marktdeelnemers te waarborgen. In de periode 2015-2019 hebben de lidstaten vooruitgang geboekt bij de uitvoering van de controleverordening. De verbeteringen omvatten: i) meer gemoderniseerde controlemethoden, met inbegrip van een toegenomen gebruik van VMS en ERS voor het toezicht en de controle op en de melding van vissersvaartuigen; en ii) geautomatiseerde kruiscontroles van visserijgegevens. De lidstaten hebben ook inspanningen geleverd om hun sanctiestelsels te verbeteren, hoewel het niveau van uitvoering van deze sanctiestelsels niet in alle lidstaten gelijk is, en dit veroorzaakt ongelijke concurrentievoorwaarden. De Commissie en het EFCA hebben de lidstaten geholpen met: i) de ontwikkeling van nieuwe IT-instrumenten; ii) de harmonisatie van hun methoden voor risicobeoordeling; en iii) de coördinatie op operationeel niveau. Bovendien werd er in het kader van de uitvoering van het EFMZV financiële steun voor controle verleend met ondersteuning van de aankoop, installatie en ontwikkeling van technologieën en de modernisering van de controlemethoden in de lidstaten.

---

68 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/ocean/international-ocean-governance_en In actie 7 van de agenda wordt opgeroepen tot de bestrijding van illegale visvangst en de wereldwijde versterking van het duurzame beheer van de voedselvoorraden van de oceanen. https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/ocean/international-ocean-governance_en

69 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/fisheries/international-agreements/regional-fisheries-management-organisations-rfmos_en

70 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/fisheries/international-agreements_nl

71 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/fisheries/international-agreements/sustainable-fisheries-partnership-agreements-sfpas_en

72 https://ec.europa.eu/oceans-and-fisheries/fisheries/rules/illegal-fishing_en

73 Dankzij de inspanningen van de EU heeft de NEAFC in november 2018 de FLUX-norm voor gegevensuitwisseling aangenomen. De Commissie is ook in verschillende bilaterale fora, onder meer met Noorwegen en de Faeröer, onderhandelingen begonnen over de invoering van de UN/FLUX-norm.

Ondanks aanzienlijke verbeteringen blijven er tekortkomingen bestaan bij de toepassing van de controleverordening. Deze tekortkomingen zijn te vinden in: i) bepalingen inzake de controle en verificatie van het motorvermogen; ii) weging; iii) aanlandingsverplichtingen; iv) controle van de externe vloot; en v) sancties. De Commissie zal zich de komende jaren concentreren op de verdere uitvoering van deze maatregelen. De Commissie zal ook blijven werken aan de handhaving en volledige uitvoering van het gemeenschappelijk visserijbeleid en aan een doeltreffende controle en handhaving, in overeenstemming met de opdrachtbrief van voorzitter Von der Leyen aan commissaris Virginijus Sinkevičius[74]. Daarnaast zal de Commissie: i) de toepassing van de bepalingen inzake traceerbaarheid controleren, in overeenstemming met de "van boer tot bord"-strategie; ii) de controle op de visserijinspanningsregeling verifiëren; en iii) het testen en ontwikkelen van slimme controletechnologieën bevorderen, in overeenstemming met de Europese Green Deal. Ten slotte zal de Commissie samen met het EFCA verder werken aan: i) de ontwikkeling van methoden om de naleving van de aanlandingsverplichting te beoordelen; en ii) de harmonisatie van de bij de uitvoering van de steekproefplannen voor weging gebruikte methoden. Wat de herziening van het visserijcontrolesysteem betreft, zal de Commissie samen met de Raad en het Parlement blijven werken aan de versterking, modernisering en verduidelijking van de huidige voorschriften.

[74] https://ec.europa.eu/commission/commissioners/sites/comm-cwt2019/files/commissioner_mission_letters/mission-letter-sinkevicius-2019-2024_en.pdf